

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 4

APRIL 1999

35. årgang

«Din tro har frelst deg. Gå bort i fred!»

Av Celso Valdiglesias, Peru

Celso Valdiglesias er formann i vår samarbeidskirke i Peru. Vær med å be til Gud om at han får den visdom han trenger til å lede sjelevinnerarbeidet!

Jeg takker Herren for denne anledning til å dele Guds ord med dere, og vil gjerne lese et bibelavsnitt fra Luk 8:43-48: «Og det var en kvinne som hadde hatt blødninger i tolv år. Hun hadde brukt til leger alt det hun skulle leve av, men kunne ikke bli helbredet av noen. Hun kom nå bakfra og rørte ved minnedusken på kappen hans. Og straks stanset blødningen. Og Jesus sa:

Hvem var det som rørte ved meg? Men da alle nektet, sa Peter og de som var med ham: Mester! Folkemengden trykker og trenger deg jo! Men Jesus sa: Noen rørte ved meg, for jeg kjente at en kraft gikk ut fra meg. Da nå kvinnen så at det ikke var skjult, kom hun skjelvende fram. Hun falt ned for ham, og mens alle hørte på, fortalte hun hvorfor hun hadde rørt ved ham, og hvordan hun straks var blitt helbredet. Han sa til henne: Datter, din tro har frelst deg. Gå bort i fred!»

Brødre og søstre, - vi kjenner alle til legemlig sykdom. Noen kan leges, andre ikke. Vi bruker våre penger og midler for å bli friske. Men denne kvinnen hadde en uhelbredelig sykdom. Hun hadde vært syk i tolv år. Ingen kunne helbrede henne. Hun hadde ikke lenger noe håp om å bli frisk. Hun var nok nedtrykt, bekymret og hjelpeløs!

Hun fikk høre om Jesus

En dag får hun høre ryktet om Jesus - at han helbredet manges sykdom.

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf./fax. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:
Sven A. Berglund, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496
Postgiro 0825 07 71534

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

Kanskje hørte hun bare et ord om ham, men dette vitnesbyrd førte henne til Jesus. Og hennes hjerte fattet tillit til Jesus gjennom det hun hørte og hun ventet på Jesus - at han skulle komme i hennes vei.

Men hun led ikke bare av legemlig sykdom. Hun kjente også på hjertets sykdom, på sin synd. Så kom Jesus - han som hennes hjerte hadde fattet tillit til. Så er hennes tro på Jesus så stor at hun er overbevist om at bare hun rører ved ham, vil hun bli frisk. Men hun søkte noe mer. Hun søkte frelse for sin sjel. Og Jesus kjente denne hjertenød hos kvinnen - og han kom henne til hjelp.

Vi, venner, er syke i våre sjeler - innvortes! Vi trenger åndelig helbredelse.

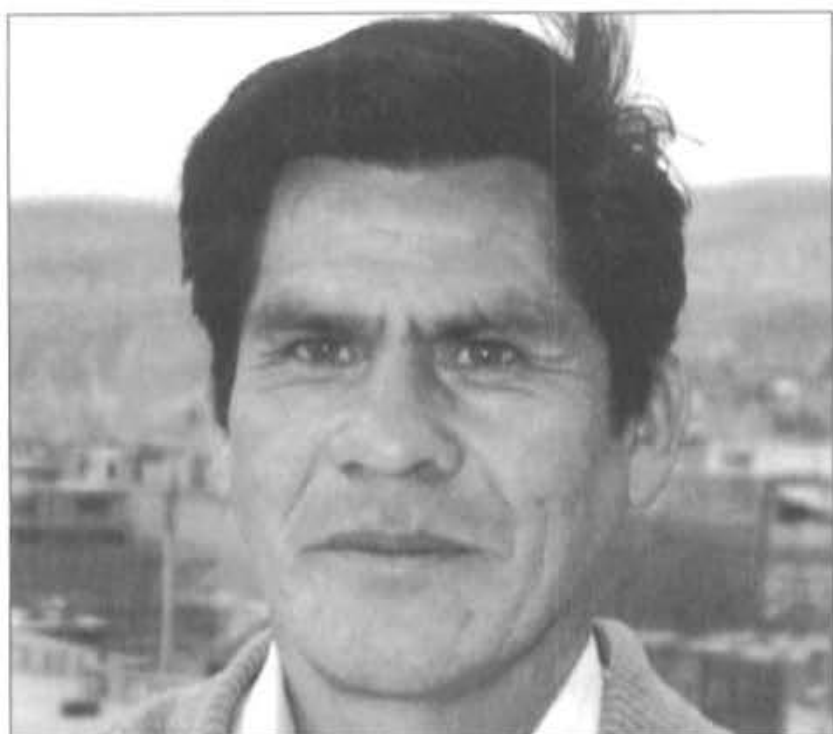
Hvordan har du det med Gud? Hvordan er ditt hjerte innfor Jesus? Har du denne trang: Jeg må bli frelst? Er du som denne kvinnen: Du må til Jesus, røre ved ham?

Jesus sa til kvinnen: «Din tro har frelst deg.» På samme tid ble hun frelst og helbredet. Vi kan som denne kvinnen komme til Jesus. Han er en personlig frelser for hver enkelt. Gå til Jesus med alt! Han kan både helbrede din sykdom og frelse din sjel. Måtte Jesus gi oss denne hjertets tro på ham - et hjerte som setter all sin lit til ham og ham alene.

*Andakt ved bibelkurs i Peru
Lørdag 23. januar 1999
Oversatt av Jon Espeland*

Syndens lønn er døden

Av Damian Heredia, Peru

Damian Heredia er evangelist i Peru.

Men slangen var listigere enn alle dyr på marken som Gud Herren hadde gjort, og den sa til kvinnen: Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke ete av noe tre i hagen? (...) Kvinnen så nå at treet var godt å ete av, og at det var en lyst for øynene – et prektig tre, siden det kunne gi forstand. Så tok hun av frukten og åt. Hun gav også sin mann, som var med henne, og han åt.

(...) Da kalte Gud Herren på Adam og sa til ham: Hvor er du? Han svarte: Jeg hørte deg i hagen, og da ble jeg redd, fordi jeg var naken, og jeg gjemte meg. Da sa han: Hvem har sagt deg at du er naken? Har du ett av treet jeg forbød deg å ete av? Adam sa: Kvinnen som du gav meg til å være hos meg, hun

gav meg av treet, og jeg åt. Da sa Gud Herren til kvinnen: Hva er det du har gjort? Kvinnen svarte: Slangen dåret meg, og jeg åt. Da sa Gud Herren til slangen: Fordi du gjorde dette, skal du være forbannet framfor alt fe og framfor alle ville dyr. På buken skal du krype, og støv skal du ete alle ditt livs dager. Og jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl.

1Mos 3:1-15

Hva er et menneske?

I vår tid er det mange mennesketanker om mennesket. Mange tenker at mennesket ikke er skapt, men har utviklet seg ifølge evolusjonslæren. Men Bibelen forteller om menneskets skapelse, syndefallets tragedie og frelsen i Jesus Kristus.

Vi har Guds åpenbarte ord om hva et menneske er. Mennesket ble skapt i Guds bilde, uten lyte og mangler for å leve evig i frihet og hellighet, i fullkomment samfunn med Gud. Mennesket lignet Gud, ikke i legemlig forstand, men åndelig talt. Mennesket hadde åndelig samfunn med Gud. Fra skapelsen finner vi altså mennesket i fullkom-

ment samfunn med Gud, kronet med ære og herlighet. Alt var til Guds ære og pris. Mennesket var Guds ypperste skapning - skapt til samfunn med Gud.

Menneskets tragedie

I denne lykkelige situasjon forteller Bibelen oss om menneskets tragedie - syndefallet - da det mistet sin herlighet. Denne tragedie var ikke et uhell eller en uheldig omstendighet. Nei, den skjer med menneskets vitende og vilje. Og den anspores av en tredje person, av djevelen. Han er løgnens far, usann fra begynnelsen, et ondt vesen som hater sannheten. Denne onde person skaper seg om til det han vil; - slange, lysets engel, brølende løve, fyrste og konge. I Edens hage omskapte han seg til en slange. Han kan også komme som en predikant! Bibelen taler om ulver i fåreklær. Satan er hans navn. Han er Guds fiende, en motstander av alle Guds planer.

Satan vil føre alle mennesker til tragedie. Hva er hans redskap? Han bruker øynenes lyst, kjødets lyst, han forfører hjertet, tilbyr ære og makt. Han har dette ene mål: Å føre alle inn i den største tragedie!

Adam og Eva's fall

Slangen viser Eva den forbudte frukt. Den er en lyst for hennes øye.

Så provoserer djevelen, han skaper tvil, han lover gudlighet og frister mennesket til selvforherligelse.

Ikke diskutér med djevelen! Han vil lure deg og du blir fanget i hans løgn - som Eva. Adam og Eva - mennesket - falt i synd. De mistet gudligheten, mistet samfunnet med Gud. Konsekvensene av syndefallet er menneskets store tragedie. Det førte oss inn i ulydighet mot Gud og lydighet mot Satan.

Etter syndefallet ville Adam og Eva gjemme seg for Gud. De kjente på frykt og skam. Det var nye og ukjente reaksjoner fordi de hadde mistet sitt samfunn med Gud.

Synden forherder hjertet

Gud spør Adam: Hva har du gjort? Adam er blitt frekk og hard, og sier: «Kvinnen som du gav meg til å være hos meg, hun gav meg...» Synden gjør mennesket hardt, får det til å skyld på andre. Eva skylder på slangen. Se hvordan den ene skylder på den andre!

Gud dømmer og straffer synden. Mennesket og jorden forbannes for syndens skyld, og Gud setter fiendskap mellom de to ætter, kvinnes ætt og slangens ætt. Det blir en kamp mellom disse to ætter.

Denne kamp fortsetter i dag. Når du blir en kristen kommer du inn i denne kamp, kampen mellom kjødets lyst, synden og det nye livet med Jesus.

Trøstebudskap

Mennesket ble utestengt av Edens hage, støtt ut, bort fra Gud. Mennesket er trøstesløst fortapt. Men så lyder det et trøstens budskap fra Gud: «Kvinnens ætt skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl.»

Adam og Eva følte skam for sin nakenhet og dekte sin nakenhets skam med fikenblader. Men fikenbladene hjelper ingenting. Men Herren slakter (ofrer) et dyr og kler dem med skinn. Dette er et bilde på Kristus. Guds lam måtte dø for å dekke vår skam med Kristi kledning. Adam fikk et løfte om Han som skulle komme. Det ble ofret et dyr, en stedfortreder og Herren kledde dem i stedfortrederens skinn.

Kristi fullkomne offer

Vi er alle syndere, - som Adam også vi. Døperen Johannes pekte på Jesus og sa: «Se der Guds lam, som bærer verdens synd!» Joh 1:29. Hør, du synder, Gud har gitt deg en fullkommen kledning. Kristus er slaktet for deg. Gud har innsett det fullkomne offer som tar bort din synd. Jesu offer er det eneste offer som fullkomment tilfredsstiller Gud. Hvis du setter din lit til dette offer, er du frelst!

Jesus har betalt prisen for vår synd. Alt ditt strev og din religiøsitet hjelper deg ikke. Men Kristi offer er et fullkomment offer.

Sett all din lit til Kristi offer! Må Herren velsigne sitt ord! Amen.

*Utdrag fra tale ved bibelkurs i
Peru fredag 22. januar 1999
Tilrettelagt av Jon Espeland*

Om egenrettferdighet:

Egenrettferdighet er som fikenbladene Adam og Eva tildekket seg med i Edens hage. Det var et falskt skjul som ikke var til noen nytte når de stod for Gud. Dessuten, - fikenblader visner og Adam hadde stadig måttet lage nye, - altså et evig strev og til ingen nytte. Kledd ble de først da Gud selv kledde dem i skinn og skjulte deres nakenhets skam. Det er grunnleggende forskjell på å kle seg selv og bli kledd av Gud; - ikledd Kristi rettferdighet!

Evangelist Damian Heredia, Peru

Nøkkelen til all åndelig seier

Av Sven A. Berglund

De har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet.

Åp. 12:11a

Johannes ser et veldig syn som sikter til den siste store dag, og hører en høy røst i himmelen som sier om den skaren som har vasket sine kjortler i Blodet: «De har seiret.» Jeg må spørre når jeg leser dette ordet: Er jeg blant dem? Skal jeg være med når brudgommen kommer? Er vi – du og jeg blant dem som seirer?

Når det står om seier så ligger det i selve saken at her er det kamp og strid. Hvem er det som seirer? Jo den som kjemper i en annens kraft.

«De seiret over ham,» står det. «Ham» sikter til Satan og hans åndehær. «Vi har ikke kamp mot kjøtt og blod,» sier apostelen. Ef. 6:10-13.

Å du hvor vi trenger til formaningen om å stride med rette våpen for å vinne seier. «De seiret i kraft av Lammets blod.»

Nøkkelen til seier

Dette er nøkkelen til all åndelig seier, både når det gjelder mitt personlige kristenliv og Guds rikes arbeid og vekst. Når det gjelder Guds

rike på jord er vi helt avhengige av dette Blodet. Slutter vi å forkynne Lammets blod som vår eneste trøst og grunn til salighet, så stopper vår åndelige vekst og all sann vekkelse uteblir. Dette er aktuelt i dag, - for predikantene, kristenfolket og forkynnelsen.

Hva med ditt personlige vitnesbyrd? Handler det om Lammet og Blodet? Jeg tenker da på vitnesbyrdet du avlegger mellom dem som ikke tror. Jeg tror vi må be mye om nåde til ikke å fortie eller skjule hans navn. Matt. 10:32f. «Det er frelse kun i Jesu blod alene,» sier en sanger. Det er en grunnleggende sannhet! Blodet er det betalingsmiddel og som «gjelder tusen ganger mer enn alle våre synder,» sier Rosenius. Når en synder som har sett seg selv redningsløst fortapt, får se og gripe om Blodet som sitt liv og sin redning, da går han fra mørke, «blir satt inn i Guds underfulle lys», blir født på ny og eier vitnesbyrdet. «For de er tre som vitner: Ånden og vannet og blodet.» 1Joh 5:7-8. Når du er kommet hit er den store seier om din sjel vunnet.

Seier i hverdagen

Og så kommer Blodets betydning i ditt daglige kristenliv som or-

det i Åpenbaringen vitner om. I Blodet eier du alt. Det er seiersvåpnet! Det er derfor Herren roper til sitt Israel: «Herren skal stride for dere, og dere skal være stille.» 2M 14:14. Ja, det var Herren selv som stred og vant en evig seier og forløsning for hele Adams falne ætt. Jesus er den stridsmann som gikk i mitt sted, - i liv, i død, i blod og smerte, i oppstandelse og evig seier. Så skal jeg få arve alle ting med ham og allerede nå er jeg satt i himmelen med ham, sier Ordet.

Og så har han gitt meg *ett* våpen til seier over Satan verden og mitt eget kjød. Kontakt med dette seiersvåpnet, Lammets blod, får jeg gjennom Ordet om korset. Hele Bibelens samlede vitnesbyrd er om frelsen, kraften og seieren i Lammets blod. I Bibelen møter du Ordet om Blodet som er gitt til syndenes forlatelse. Dette budskap er den røde tråd gjennom alle skriftene. Når du lever i daglig omgang og fornyelse i dette Ordet, da lever du i syndenes forlatelse.

«Stundom rent på tvers»

Og da synger du nok, som jeg pleier å gjøre, på verset i Marius Giverholts sang: «*Og går det smått, ja, stundom rent på tvers, Jeg nynner bare på mitt kjære vers Om Lammet som meg renser med sitt blod, Ja, med den sang jeg møter dødens flod.*»

Ja, selv om jeg lever ved Golgata og midt i Jesu blods nådehav, gjemt i hans sidesår, så går det stundom rent på tvers. Slik var det også med de mange trosheltene vi møter i Bibelen. Abraham rotet det til for seg da han reiste fra løfteslandet til Egypt i vantro. David, som var mannen etter Guds hjerte, falt i forferdelige synder da han holdt seg hjemme fra sine plikter som leder for Israels kriger. Det gikk «rent på tvers», og det er vel ikke bedre med oss? Ofte må et Guds barn sukke og kjenne på fienden «djupt i sin egen barm».

«Skal tro om jeg når fram?» Ja, min kjære leser, Gud selv vil at du skal nå fram, - stride den gode strid og nå målet. Derfor sparte han ikke sin egen Sønn men gav oss alle ting med ham.

«*Livet har vi i hans blod Og i lammets dype sår Har vi alltid jubelår Og så reiser vi på nåden Til vi står i himmelen*» synger Anders Carl Rutstrøm (prest og leder for brødre-menigheten i Stockholm).

Uforskyldt får jeg motta og gjøre meg bruk av dette soningsblodet som er seiersvåpnet.

Bruk for et seiersvåpen

Hvordan har du det? Har du bruk for syndenes forlatelse? - bruk for hvile i et fullbrakt frelsesverk? – for å hvile i tro på Jesu Guds Sønn

blod som renser fra all synd? Har du bruk for nåde til å bli utfridd fra åndelig nød? Har du bruk for et seiersvåpen utenfor deg selv og din kraft? Frykter du for at du ikke skal seire?, - ikke nå fram?

Da sier evangeliet at Jesus har stridt din strid og vunnet! Jesus har gitt sitt eget hjerteblod til din forløsning! Han har dødt din død og oppstått til din rettferdiggjørelse! Han står natt og dag for Faderens åsyn med soningsblodet! Han ber for deg og taler din sak! Evangeliet roper at du skal få lov å se bort fra alt ditt eget og ta din tilflukt ene og alene til Jesus og soningsblodet!

Velkommen til Jesus! Velkommen til å gjøre bruk av seiersvåpnet både i ditt eget liv og i Guds rikes arbeid.

L&E

Å dømme sin neste

Å dømme er å bruke Guds ord som målestokk på andre uten at det har fått dømme oss selv og føre oss inn i samfunn med Gud. Derfor gjelder det at Guds ord først får dømme oss selv. Da kommer vi til å se mer synd hos oss selv enn hos noe annet menneske. Da har vi såvist ingen trang til å hevde oss på andres bekostning og taler ikke om andres synd uten i den ene hensikt å hjelpe dem til å tro syndenes forlatelse og bli frelst.

Øivind Andersen

Frelsen er i Kristus!

Av Ubaldo Marca, Peru.

Ubaldo Marca er evangelist i Peru

«Frelsen oppnås ikke gjennom lovens oppfyllelse. Loven er gitt for å vise meg min synd. Hvis ikke loven sier: Du skal ikke lyve; så ble ikke løgnen synd for meg. Men nå dømmer loven meg som synder (Rom 7:7) - og jeg må fly til Kristus! Hos ham får jeg frelsen uforskyldt, - gratis!

Slik er det blitt for meg. Loven viser meg min synd. Den skaper gråt og smerte i mitt hjerte. Synden er noe fryktelig, en fornærmelse mot Gud. Ja, loven gjør synden alvorlig og forfredelig. Men rettferdigheten er i Kristus. Det loven ikke kan, kan Kristus, - nemlig frelse meg fra mine synder!»

Dere menn: Elsk deres hustruer

Ef. 5:25

Av Per Bergene Holm

Ekteskapet – et paradis som angripes

La oss først si litt om ekteskapet. Ekteskapet ble innstiftet i et paradis, og skulle i seg selv også være et paradis. Det var Guds tanke med ekteskapet. Vi hører hvordan Adam jubler av glede når han får se Eva. «Endelig,» sier han. Han hadde funnet seg en livsledsagerske som svarte til ham, som utfylte ham selv og skulle stå ved hans side og være ham til hjelp og støtte. Et annet menneske som han kunne snakke med, ha fortrolighet med, kjenne og dele alt med, glede seg med og oppleve livet med.

Men dette paradis på jord, det angrep djevelen fra første stund og det har han fortsatt med. Men så har også Gud vernet om ekteskapet fra samme stund og fortsatt villet velsigne det. Slik djevelens første fristelse skjedde i et ekteskap, slik gjorde Jesus sitt første under i et bryllup. Det sier ikke så lite om ekteskapets betydning! Der møter djevelen opp for å ødelegge, men der møter også Jesus opp for å velsigne.

Mann og kvinne – et bilde av den treenige Gud

Ekteskapet er ikke et menneskelig påfunn, men en guddommelig ordning, et jordisk avbilde av den

treenige Gud: «I Guds bilde skapte han det (mennesket), til mann og kvinne skapte han dem.» 1M 1:27. Der mann og kvinne gjensidig hengir seg til hverandre i innbyrdes kjærlighet og ærer og elsker hverandre, avspeiles den treenige Guds kjærlighet og forholdet mellom Faderen, Sønnen og Ånden.

Mannen skal elske sin hustru slik Kristus elsket menigheten

Ekteskapet mellom mann og kvinne er et bilde på forholdet mellom Kristus og hans brud - sorte og skrøpelige, men frelste syndere. Det forteller oss ikke så rent lite om hvordan et godt ekteskapet skal være. Mannen skal i alt sitt forhold til sin hustru ikke herske, men tjene. Selv når han er den som råder, så er det for å tjene sin hustrus og sine barns ve og vel. Mannens skal ofre seg selv for sine. Slik Kristus ikke kom for å la seg tjene, men for selv å tjene, slik trer heller ikke mannen inn i ekteskapet for å la seg tjene, men for selv å tjene, elske og ære sin hustru. Han skal glemme seg selv og sine egne behov i kjærlighet til kone og barn.

Det kreves i sannhet veldige ting av mannen. Tenk, han skal elske sin hustru slik *Kristus* elsket menigheten og ga seg selv for den. Han skal ikke klage og kreve, men ha

det samme sinn som var i Kristus Jesus. Han som er herre og hode skal i kjærlighet ta en tjeners skikkelse på seg og sette seg selv til side for sin kone, bære over, tilgi, trøste, lide. Det er noe til kall!

Hva gjør Herren med oss når vi svikter, når vi er utro, når vi er ulydige og uvillige, vrange og ufordragsomme? – for det er vi titt og ofte. Han kommer i hu at vi er støv, han bærer over med oss og tilgir. Han er trofast. Slik skal også mannen komme i hu at hustruen er det svakere kar, han skal bære over og tilgi.

Skal ekteskapet bli det paradiset på jord som det var tenkt til, så er dette eneste vei for oss. Vi svikter, både mann og kvinne, vi er vrange, uvillige, og mang en gang ufordragsomme. Og når du som mann opplever at ektefellen din ikke er slik som du ønsker, så akt på hvordan Jesus er mot deg, tilgir og bærer over med deg, ja hvordan han har båret dine synder på sitt eget legeme opp på korstreet. Så ser du at det er ingenting det du blir bedt om å bære over med, tilgi og kanskje også bære av lidelse og påført smerte fra din ektefelle. Det er ingenting mot hva Jesus har måttet tåle og bære for din skyld. Og hva må ikke ektefellen tåle hos deg, bære over med og lide for din skyld?

Dette er ekteskapets sanne kjærlighet. Forelskelsens varme følelser

kan fort tapes, men denne kjærligheten faller aldri bort, for den er av Gud. Der denne kjærligheten får råde, blir ekteskapet et paradiset på jord, et bilde av den usynlige Gud, et avbilde av Herren selv og hans kjærlighet til oss.

Mannen er kvinnens hode (Ef 5:23)

Gud talte til Adam før han skapte Eva. Eva fikk derfor Guds ord gjennom Adam. Adam var i Guds sted overfor sin hustru. Det var hans ansvar å forkynne det Gud hadde sagt og sørge for at det ble etterlevd.

At mannen er hode eller den som har det øverste ansvaret, betyr ikke at han alltid skal trumfe igjennom sin vilje. Det er overhodet ikke tale om noen form for selvhevdelse eller herskermakt. Mannen står i ekteskapet ansvarlig overfor Gud og det er hans ansvar at Guds ord forkynnes, etterleves og virkeliggjøres i ekteskap og hjem.

Det vil ikke si at mannen skal bestemme alt, eller dirigere hver minste detalj, men han har ansvaret. Han står i Guds sted og det er ikke sin egen vilje han skal se til blir etterlevd, men Guds. Det er ikke rom for egoisme, men mannen skal hele tiden være opptatt av at Gud får gjøre sin gjerning i og gjennom alle.

Derfor har han ansvar for å sørge for at kone og barn får høre Guds ord, tid og anledning til å komme på møter og sammenkomster om Guds ord. Han har ansvar for at det blir holdt husandakt, at det

blir lest og bedt med barna, enten han selv, kona eller andre gjør det. Det viktige er ikke hvem som utfører selve gjerningen, men at det skjer og at det er i samsvar med Guds ord. Nettopp derfor er det ikke likegyldig hvem som leser og ber, hvor man går på møter og hva man hører, hvem man overlater barna til i barnelag og foreninger. Dette er mannens ansvar. Men det betyr ikke at ikke kona kan ha like så god rede på disse ting, og kanskje også er den som i praksis følger opp barna, rettleder og styrer dem inn på gode veier og i rette sammenhenger. Mannen skal ikke gjøre alt, men han er ansvarlig.

Er det noe som ikke fungerer i et hjem, så er det mannens ansvar, selv om det skulle være kona som hadde sviktet. Guds anklage til Adam etter syndefallet er: «Fordi du lød din hustrus røst...» Adam sviktet som mann. Han var den som hadde ansvaret for å holde fram Guds ord, selv leve etter det og hjelpe sin hustru til å leve etter det. Han gjorde ikke det, men lød sin hustru i stedet for å lyde Gud. Selv om det var Eva som falt i synd, så var det Adams ansvar.

På engelsk har vi ordet «headmaster» (= overhode) for rektor. En rektor kan ikke gjøre alt. Det er mange andre som må fylle skolen med det rette innhold, ta mange avgjørelser og styre i det daglige, men «hodet» er ansvarlig for alt som

skjer, at det er i samsvar med lover og regler og at barna får det de trenger av kunnskap, rettleiding, tukt og omsorg osv. Slik også med mannen som hode. Han skal ikke gjøre alt, men han er ansvarlig, og det er han som har sviktet når det går galt. Det vil ikke si at ikke andre også har sviktet, men han skulle ha grepet inn.

Å gripe inn betyr ikke først og fremst å irettesette eller straffe, men som oftest å veilede, oppmuntre, avlaste osv. Dersom kona er sliten og trøtt og derfor lett klager og sukker, så er det ikke i første rekke bebreidelser og irettesettelser hun trenger, men avlastning og oppmuntring. Når ektefelle og barn har en oppførsel som ikke er god og rett, så skulle mannen først av alt tenke: Hva kan jeg gjøre som mann og far for å hjelpe min ektefelle og mine barn til å leve rett? Kan jeg avlaste ektefellen min, slik at hun får mer tid til Guds ord? Kan jeg oppmuntre mer, hjelpe henne til å se lyspunktene, ikke bare vanskelighetene? Kan jeg få mer tid til positive og byggende stunder med barna mine, slik at det ikke bare blir straff og tilrettevisning, men samvær hvor kjærlighet og tillit kan få vektsvilkår?

Mannen skal som hode være sitt legemes (sin kones og sine barns) frelser, dvs han skal ta seg av dem slik at de kan bli frelst. Det er hans hovedoppgave.

Mannen skal holde seg til sin hustru og de to skal være ett kjød

(Ef 5:28f).

I ekteskapet er ikke mann og kvinne to selvstendige individer, men ett kjød. Å elske og sørge for sin hustru er derfor ett og det samme som å elske og sørge for seg selv.

Den samme omsorg og omtanke som han har for seg selv, skal han ha for sin hustru. Om dette sier Luther: "Der hører dere hvordan mannen skal forholde seg mot sin hustru: at han ikke skal akte henne som om hun var hans gulvklut eller fotklede, men at han skal behandle

henne likeså varlig og vennlig som han gjør med sitt eget legeme. Er dette sort, så vraker han det ikke for det. Er det sykt, så pleier han og skåner han det. Og vil det ikke alltid rett gjøre gavn, så bærer han over med det. Slik også mannen mot sin kone. Og om også en annen kvinne er penere og bedre og taler bedre for seg, så skal du dog ikke elske henne slik som du elsker ditt eget legeme. Likeså skal man heller ikke regjere konene med knipler, men med gode ord og vennlig adferd og i all saktmodighet, for at de ikke skal bli fryktsomme."

L&E

Pinsestevne på Lundheim Folkehøgskole, Moi Fredag 21. - mandag 24. mai 1999

Ledere: Ingar Gangås og Jon Espeland

Talere: Sven A. Berglund, Per Bergene Holm og Lars Fossdal

Priser: Full pensjon kr 660,- ekskl. sengetøy. Barnerabatt. Max familiepris kr 1 650,-
Påmelding innen 10. mai til Bibelskolen på Fossnes 3160 Stokke - Tel. 33 33 93 98
Felles transport fra Vestfold: Meld fra ved påmelding.
Detaljert program sendes alle påmelde.

Barneleir på bibelskolen på Fossnes 18. - 20. juni 1999

Alder: Fra 1. og 7. klasse. Pris kr. 125,- Påmelding til Bibelskolen, tel. 33339398

Ungdomsleir på Sørlandet 25. - 27. juni 1999

Alder: Ferdig med 7. klasse og eldre. Båttur, friluftsliv, overnatting i telt.
Pris kr 150,- Påmelding til Jon Espeland, tel. 38 10 00 61

Fellestransport fra Vestfold; kontakt Svein Mangelrød, tlf. 33 11 20 47
Fellestransport fra Hordaland; kontakt Dag Rune Lid, tlf. 56 55 26 72
Fellestransport fra Rogaland; kontakt Paul André B. Holm, tlf. 51 82 65 00

Salomo's fremmede kvinner

Av Lars Fossdal

Men kong Salomo elsket mange fremmede kvinner

1Kong. 11,1

I Bibelen leser vi at kong Salomo var den klokeste av alle konger som har levd. Han var ung da han kom til kongemakten, og følte seg nok overveldet av den store oppgaven som lå foran ham. Da han av Herren fikk spørsmål om hva han ønsket seg mest, ba han om et hørsomt hjerte til å dømme sitt folk med visdom. Denne klokskap fikk han i sannhet. Bibelen sier at han var visere enn alle Østens barn og alle egypterne, ja han var visere enn alle mennesker. 1Kong 4:30-31.

Salomos visdom

Folk kom langveis fra for å høre hans visdom. I kap. 10 leser vi at dronningen av Saba kom helt fra Etiopa for å høre hans visdom og se hans herlighet, og hun var storlig forundret.

Salomos visdom var grunnet på Herrens ord og Mose lov. Salomo visste at det ikke finnes noen annen visdom enn å frykte Herren og følge hans bud. Ord 9:10.

Den visdom Salomo fikk av Herren, har Gud også gitt oss forat vi skal få del i den. Mange av Salomos ordspråk kan vi lese i Bibelen. Han laget tre tusen ordspråk. 1Kong 4:32.

Salomo ønsket med sine ordspråk å vise folket at det kun finnes én visdom,

nemlig å frykte Herren og vandre på hans veier. Mange farer og fristelser lurte på Israels barn, og Salomo ville så gjerne advare mot dem. Særlig advarte han sin sønn mot å slå lag med fremmede kvinner og gi disse sin kraft. I Ordspr. 5 forteller Salomo hvordan en fremmed kvinne vil lokke den rene, unge mann med lepper som drypper av honning og med en tunge som er glattere enn olje. Men til sist er hun besk som malurt og skarp som et tveegget sverd. Hennes føtter går nedover til døden, hennes skritt fører like til dødsriket. På livets sti vil hun ikke vandre, hennes veier går hit og dit uten at hun vet det.

Visdomen formaner

Den unge manns vei bør være langt fra henne, og han bør ikke komme nær til døren til hennes hus, forat han ikke skal gi andre sin pryd og en grusom herre sine år. Da må han stønne i sin siste stund, når hans kropp og hans kjøtt tæres bort, og han må si: «Hvordan kunne jeg hate tukt, og hvordan har mitt hjerte kunnet forakte tilrettevisning? Jeg hørte ikke på dem som lærte meg, og vendte ikke mitt øre til dem som veiledet meg.» Ord 5:12-13.

Videre formaner Salomo sin sønn til å ta vare på budet og læren. Det vil bevare ham fra en ond kvinne, fra en fremmed kvinnes glatte tunge. Han skulle ikke attrå hennes skjønnhet i sitt

hjerter og ikke la seg fange av hennes øyekast. «For,» sier han «en skjøge armer ut en mann til siste brødleiv, og annen manns hustru fanger en dyrebar sjel.»

I kap. 7 advarer Salomo igjen mot fremmede kvinner. Han skriver om en kvinne som lokker og fanger en ung mann med sin utuktige ferd: "Straks følger han henne — lik en okse som går til slakteren — lik dåren som føres bort i fotjern for å tuktes, til pilen kløver hans lever — lik fuglen som haster til snaren og ikke vet at det gjelder dens liv.» (v.22-23). Kapitlet slutter med å si at de er tallrike som hun har slått ihjel, og fra hennes hus går veier til dødsriket.

Det var bare en ting som kunne bevare Salomo og Israels folk mot de fremmede kvinner, nemlig Guds ord og visdommen: «Visdommen skal fri deg fra annen manns hustru, fra fremmed kvinne som taler glatte ord.» Ord 2:16.

Salomo falt fra Herren

Hvordan gikk det så med Salomo selv? Tenk at han som advarte sin sønn så sterkt mot å forlate sin Gud og følge fremmede kvinner, han falt likevel så fullstendig selv.

Herren hadde alvorlig formant sitt folk mot å slutte pakt og inngå ekteskap med hedninger. Da ville hedningene visselig komme til å vende deres hjerter til å elske sine guder. 5M 7:3. Likevel valgte Salomo å gifte seg med hedenske kvinner. Bibelen sier at på sine eldre dager hadde Salomo syv hundre hustruer av fyrstelig rang og tre hundre medhustruer. Mange av disse ekteskap

var av politisk karakter. Det å inngå ekteskap med en kongedatter var et synlig tegn på nære og fredelige forhold mellom de to landene.

Men disse hustruene bøyde Salomos sinn til andre guder. Han fulgte Asarte og Milkom og bygde offerhauger hvor hans hustruer brente røkelse og ofret til sine guder.

«Og Salomo gjorde hva ondt var i Herrens øyne, og fulgte ikke trolig etter Herren, slik som hans far David hadde gjort.» 1Kong 11:6. Salomos synd førte ham inn under Herrens vrede, som igjen resulterte i at Israel ble delt i to riker etter hans død.

De hedenske kvinner fikk Salomos hjerte, og denne kjærlighet dro hans hjerte bort fra Gud. Vi vet at kjærligheten er en makt i livet, og den man elsker får makt over vårt liv og vår tanke. På denne måten fikk kvinnene makt og innflytelse over Salomos liv slik at han falt fra Herren.

Syndige lyster

I dag spør Herren deg: «Hva elsker du?» Gud sier i sitt ord at du bare skal elske ham, og ham alene skal du tilbe. I 1Joh 2:15 sier Herren ved Johannes: «Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden!» Den sanne kjærlighet kan aldri elske mer enn Jesus alene. Herren kan aldri elskes sammen med avguder - nei, Han alene skal du tjene. Men kong Salomo elsket mange fremmede kvinner. Vi kan gjerne bytte ut ordene «fremmede kvinner» med «syndige lyster», og si: «Men kong Salomo elsket mange syndige lyster.»

Det ikke bare fremmede kvinner Salomo advarte mot. De fremmede kvinner er også et bilde på synden og verden, som drar oss bort fra Herren.

Hva med mitt og ditt liv?

Er det noen «fremmede kvinner» - synder - i ditt liv som skiller deg fra Herren og som drar din sjel bort fra Kristus, din brudgom? Gud advarer ofte mot synden, og sier også i Det nye testamente at hverken horkarler eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller bløtaktige eller de som synder mot naturen eller tyver eller baktalere eller røvere skal arve Guds rike. 1Kor 6:9-10. For disse og alle andre synder sier Herren at syndens lønn er døden!

Om du ikke vender om fra din synd vil du få erfare at syndens veier går like til dødsriket og den evige fortapelse. Synden kan nok virke søt og lokkende, ja, som honning og olje, men til sist er den besk som malurt, lik den fremmede kvinnes lepper som vil forføre den rene ungdom. Ord 5:3-4.

Salomo advarer mot å gå på den fremmede kvinnes vei, ja, å komme nær hennes dør. Slik advares du mot å komme nær syndens dør og gå på syndens vei. Synden er en grusom herre å tjene. Den som tjener synden, vil som Salomo sier, måtte stønne i sin siste stund og måtte erkjenne at han var en dåre som ikke ville la seg advare og tukte. Som skjøgen utarmer en mann, vil synden utarme deg og fange din sjel. Den som lar seg lokke av synden lenkes til slakterbenken med fotjern - ja, han er lik fuglen som løper mot fuglesnaren og ikke vet at den dermed mister livet.

For Salomos vedkommende var hans frafall fra Herren ikke noe som skjedde i et nu, frafallet skjedde gradvis. Først på hans eldre dager falt han fra Herren. De fremmede kvinner hadde vendt hans hjerte fra Herren. Satan og Synden hadde nådd sitt mål. *

Søk Guds visdom - Kristus!

Slik vil du som lar synden og verden få rom i ditt hjerte, bli ført inn i en frafallsprosess som vil ende med døden for din sjel. Skjøgen og utuktige kvinners vei fører til dødens mørke rom. (Ord 7:27), og syndens vei fører ned i avgrunnen til evig fortapelse. Visdommen skulle fri både Salomo og hans sønn fra fremmede kvinner. Også for deg er det bare Guds visdom, Kristus (1Kor 1:30), som kan berge fra syndens veier. Han kan løse syndens bånd og lenker og sette deg fri til å tjene den levende Gud.

Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær! Å måtte det ikke gå slik med din sjel, at du ved syndens svik og lenker haster like til døden med din sjel, og frivillig gir den til djevelen.

«Akk visste du som går i syndens lenke, Hvor hardt det er det Satans slaveri, Ei minste stund du skulle deg betenke Å søke ham som deg kan gjøre fri. Å hvilken salig dag du fikk Om du begynte nå, i dette øyeblikk!»

* Det ligger et slør over Salomos siste dager. Ut fra Predikerens bok kap. 12 er det mulig at Salomo vendte seg fra synden og fant tilbake til Herren.

Fredsofferet – de helliges samfunn

Av Per Bergene Holm

Fredsofferet leser vi om i 3Mos kap. 3 og kap. 7:11-38. Det består både av blodige og ublodige bestanddeler og kalles ofte bare slakteroffer.

Fredsofferets deler

Blodet av slakterofferet ble sprengt på alteret og fettet ble brent som et ildoffer oppå brennofferet. Brystet av slakterofferet skulle tilhøre alle prestene, det høyre låret tilfalt den presten som stod for ofringen. Takk- eller lovprisningsofferet (det ublodige fredsoffer) er et matoffer med tre slags usyrede kaker med olje, pluss syrede kaker. En av hver kake tilfalt presten som ofret.

Resten av kjøttet og kakene ble spist av den enkelte ofrende israelitt og hans familie.

Fredsofferet er et samfunnsoffer

Ordet som er oversatt med fredsoffer har som grunnbetydning å føre sammen og gjøre hel, dvs. at det som er delt blir sammenføyet slik at fullkommen harmoni og fred opprettes. I fredsofferet blir den enkelte troende ført sammen med Gud og Guds folk.

Bibelen sier ikke at dette offeret er til soning, selv om blod blir utgytt og sprengt på brennofferalteret. Soningsblodet - som innfor Gud skaper forsoning og renser og helliger synderen - er

her et vitnesbyrd om på hvilken grunn Gud kan ha samfunn med syndere, nemlig på blodets og forsoningens grunn. Her møter vi frukten av at Gud er forsonet og synderen er rensset i Jesu blod. Det gir samfunn mellom Gud og synderen, til glede og takk og lovprisning.

Fredsofferet var gjerne det siste offeret som ble brakt, det gjorde ofringen fullstendig idet det åpenbarer den fullkomne tilstand av fred, harmoni og samfunn som er opprettet mellom Gud og synderen gjennom offeret.

Fredsofferet er et samfunnsmåltid

Ved fredsofferet får både Herren, prestene, den som ofrer og hans familie hver sine deler å spise av offeret. Det er et samfunnsmåltid hvor alle får nyte frukten av offeret og glede seg over det.

Det er glede i himmelen og på jorden når en synder blir frelst og får samfunn med Gud. Da heter det: «Hent gjøkalken og slakt den, og la oss ete og være glade! For denne min sønn var død og er blitt levende, han var tapt og er blitt funnet. Og de begynte å være glade.» Luk 15:23-24. Faderen gleder seg over samfunnet med sønnen som har kommet hjem og sønnen gleder seg over samfunnet med sin Far.

De helliges samfunn

«Vårt samfunn er med Faderen og med hans Sønn, Jesus Kristus.» 1Joh 1:3. Derfor er vår glede fullkommen (1Joh 1:4), for noe større enn å ha samfunn og fred med Gud, kan ikke tenkes. Det er himmel på jord! Men vi har ikke bare samfunn med Faderen og Sønnen, vi har også «samfunn med hverandre,» 1Joh 1:7.

Fredsofferet var et samfunnsmåltid for familien, hvor de sammen gledet og frydet seg over å eie frelsen og samfunnet med Gud og hverandre.

Du som hører Jesus til, kjenner til rikdommen i brodersamfunnet! Og i det fullkomne Guds rike skal de komme fra øst og vest og fra nord og sør og sitte til bords i Guds rike (Luk 13:29). Og så er vi «ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk.» Ef 2: 19. Vi er kommet nær til, vi er Guds husfolk.

Ett i Kristus

Dette slaktofferet kunne være både av hanndyr og hunndyr. I forbindelse med innhøstningsfesten (pinsefesten) og løvhyttefesten, hvor fredsofferet og samfunnsmåltidet hørte hjemme, sier Gud: «Du skal være glad for Herrens, din Guds åsyn på det sted hvor Herren din Gud velger å la sitt navn bo, både du og din sønn og din datter og din trell og din trellkvinne og levitten som bor hos deg, og den fremmede og den farløse og enken som bor hos deg.» 5M 16:11. Det skal fortelle oss at i dette samfunnet - de helliges samfunn med Gud - der er det ikke jøde eller greker, trell eller fri, mann og kvinne (Gal 3:28).

Nei, der er alle én i Kristus Jesus, uten forskjell.

Et samfunn av gjenfødte syndere

I tillegg til offerdyrets kjøtt inneholder fredsofferet både usyrede og syrede kaker. Det som ble ofret til Herren kunne aldri inneholde surdeig, men her leser vi at surdeigen hører med. I de hellige samfunn her på jord er det nok slik at surdeigen også hører med. Selv om vi er gjenfødt og har fått del i guddommelig natur, så bærer vi fortsatt på den syndige natur. Surdeigen er der.

Men det er likevel noe annet enn å være uren. Den som var uren kunne ikke ta del i fredsofferet. Vi kan ikke være urene og ha del i de helliges samfunn. Vi bærer på vår syndige natur, men vi kan likevel ikke leve i uoppgjort synd. Vi må renses fra urenheter.

Renset i Jesu blod

De helliges samfunn hviler på renselsen i Jesu blod. Det gjelder både samfunnet med Gud og med hverandre. Det tales mye om enhet i dag, men det er ingen enhet, verken med Gud eller mennesker, der synden ikke bekjennes og blir renseset i Jesu blod, men der en tvert imot vil leve i den og vandre i den. Det kan vi lese om i 1Joh 1:6-9: «Dersom vi sier at vi har samfunn med ham, men vandrer i mørket (*lever i synd, er urene*), da lyver vi og gjør ikke sannheten. Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønn, blod renses oss fra all synd. Dersom vi sier at vi ikke har synd (*syndig natur, surdeig*), da bedrar vi oss

selv og sannheten er ikke i oss. Der-
som vi bekjenner våre synder, er han
trofast og rettferdig, så han forlater oss
syndene og renser oss fra all urettfer-
dighet.»

Fredsofferet er et gledesmåltid

Å eie samfunn med Gud, være frelst
ut av dom og død, synd og ugudelighet
gir grunn til fullkommen glede. Salme
84. Det er glede over å eie syndenes
forlatelse, fred med Gud, barnekår og
arverett til Guds fullkomne rike. Det er
glede over Guds velsignelse og nåde
under vandringen. Men først og fremst
er det glede over rett å slett å høre Gud
til, å være hans og få ferdes i hans
nærhet, og regne med hans kjærlighet
og nådige omsorg og velgjerninger.

Gledesgrunnene kan også være
mer konkrete, og de ulike typer fredsof-
fer kaster lys over det:

• Takkofferet – et lovprisningsoffer

Takk- eller lovprisningsofferet er det
mest vanlige fredsofferet og er et ut-
trykk for den grunnleggende og stadige
glede en får ha i Gud, takken for selve
frelsen. Det er takk for alt Gud har gitt
meg i Jesus, syndenes forlatelse og
evig liv, barnekår og fred med Gud. Det
kan jeg alltid få glede meg over. Jeg
kan alltid glede meg i Herren og hans
velgjerninger. «La oss derfor ved ham
alltid bære fram lovprisningsoffer for
Gud, det er: frukt av lepper som priser
hans navn.» Hebr 13:15.

Denne gleden er alltid ny for en kris-
ten. Det er ikke bare slik at jeg i går fikk
del i frelsen og så kan jeg i dag og i
morgen glede meg over den opplevel-

sen og vissheten jeg hadde i går av å
være et Guds barn. Nei, denne gleden
er ikke noe jeg kan leve på, men den
må fornyes hver dag. Og denne gleden
fornyes ved at jeg hver dag får tro meg
frelst, igjen og igjen ved den samme
nåde. Gleden er like ny som Guds nå-
de er ny hver morgen. Av takkofferet
fikk ikke noe kjøtt ligge over til neste
dag.

• Løfteofferet – et lovprisningsoffer over Guds særlige hjelp og nåde

Å høre Gud til innebærer også å gi
Gud løfter. Vi kan tenke på hvordan
Josva lover Herren: «Jeg og mitt hus, vi
vil tjene Herren!» Jos 24:15.

Vi lover å forsake djevelen og alt
hans vesen, kjempe i mot synd, verds-
lighet, selvliv og svik. Kanskje er det
også konkrete ting vi gir løfter om i vår
bønn, noe vi har som vår særskilte nød:
Vi lover å avholde oss fra noe, forsake
noe, kjempe i mot noe, gi til noe. Men vi
erkjenner at vi er ikke i stand til å holde
et eneste løfte uten at Herren kommer
oss til hjelp og at han utfrir oss fra det
som vi kjemper med.

Gud tar det nøye med våre løfter.
Tenk på Ananias og Saffira! Det vi har
lovt, det skal vi stå ved. Om vi kommer i
nød på grunn av det vi har lovt, så skal
vi ikke gå fra våre løfter, vi skal ikke
korte av og gå på akkord, men vi skal få
rope til Herren og vente hjelp fra ham.
Han vil hjelpe oss til å innfri våre løfter,
og da skal vi få grunn til å love og prise
ham.

Herren sier det selv i Salme 50:14-
15. «Gi Gud takk som offer, og gi Den

Høyeste det du har lovt, og kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg.»

Når en er i slik nød og kamp er det ikke alltid så lett å takke og prise Herren, da ligger det nærmest å klage og rope ut sin nød, ikke minst når en må vente lenge på Herren og hans redning. Da kan en kjenne seg forkastet av Gud. I Salme 43 ber salmisten: «Hvorfor har du forkastet meg? Hvorfor skal jeg gå i sørgeklær under fiendens trykk? Send ditt lys og din sannhet, la dem lede meg! La dem føre meg til ditt hellige berg og til dine boliger. Så jeg kan komme til Guds alter, til min fryds og gledes Gud. Jeg kan prise deg til sist, Gud, min Gud. Hvorfor er du nedbøyd, min sjel? Hvorfor bruser du i meg? Sett ditt håp til Gud! Jeg skal ennå prise ham, min åsyns frelse og min Gud» (Salme 43:2-5).

Slik situasjonen er nå så er han nedtrykt, men den tid skal komme at Herren utfrir ham. Da skal han prise Gud! Se Salme 27. Et løfteoffer er et takkeoffer for hjelp og redning i en særlig sak. Det kunne bæres fram på forhånd som en forvissning om Herrens hjelp, eller etter utfrielse som takk.

Både løfteofferet og det frivillige fredsofferet kunne spises over to dager, men ikke den tredje dag, da skulle restene brennes for Herren. Når vi på en særlig måte har opplevd Guds nåde og hjelp, bønnesvar og utfrielse, så skal vi få glede oss over det en tid, men vi skal ikke leve på det. Det samme gjelder den indre glede og oppløftelse vi

kan få fra tid til annen, som det frivillige offer uttrykker. Det er godt å oppleve den følbare nåde, og vi skal få glede oss over den. Men vi skal ikke leve på den, den er ingen frelsesgrunn.

• Frivillig offer

Noen ganger er det ikke av noen særskilt grunn at jeg vil prise Herren og takke ham. Det er bare slik at en spontan og uten noen særskilt årsak får trang til å takke og love Gud, bare fordi det er godt å høre Herren til og fordi det er godt å prise ham og minne seg selv og andre om alle Herrens velgjerninger. Vi kan godt kalle det et tilbedelsesoffer. «Med villig hjerte vil jeg ofre til deg. Jeg vil prise ditt navn, Herre, det er godt. For av all nød frir han meg ut, og mitt øye kan se med triumf på mine fiender.» Salme 54:8-9.

Fredsofferet – en forsmak på det himmelske gjestebud

Som konklusjon kan vi si at fredsofferet er en forsmak på det himmelske gjestebud, det evige samfunn med Gud og gleden i hans nærhet - den fullkomne tilstand som Guds folk en gang for evig skal få del i. «Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort.» Åp 21:3-4. Alt er helet og ført til sin ende, det er for evig fullkomment samfunn, salighet og glede.

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Den døde tro

Av Johan Arndt

Ingen kan komme til Gud uten ved en virkelig omvendelse fra synden og ved en levende tro på Herren. «Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt.» Kristi hellige blod er det eneste legemiddel mot synden; men den beste medisin kan ikke hjelpe noe, hvis den syke ikke holder seg borte fra det som skader ham. Kristi død og blod gagnar ikke den noe som vil leve i sine synder. Hvorledes kunne synden forlates den som ikke hater det onde, men har sin lyst i det og vil leve i det? Skulle du kunne trøste deg ved Kristi lidelse og død og bli ved i den synd som Kristus døde for? Om du hørte ti prekener hver dag og gikk til skrifte og til Herrens bord hver måned, så ville det ikke gangen deg. Du hadde allikevel ikke syndenes forlatelse. Det var ikke noe knust, troende hjerte, som kunne ta imot den legedom. Guds ord og sakramentene hjelper ikke den ubotferdige. Du kan jo slå den kosteligste salve på en sten, hva hjelper det? Du kan så den beste hvete blant tornene. Den bærer ikke frukt før du rykker tornene opp. Den som vil leve i sine synder, gagnar Kristus intet. Du kan kalle deg en kristen, men du lever ikke et kristent liv, og så fornekter du din Frelser, forak-

ter og spotter ham og korsfester igjen Guds Sønn. Da er du en hedning, selv om du synes å være en kristen.

Hvor finner man i denne tid sanne kristne i denne verden? Det er en liten hjord, men Herren kjenner sine.

Kjød og blod vil ha et fritt og sorgløst liv for rett å kunne leve etter sine egne lyster.

Kristi liv er for kjødet og det gamle menneske et bittert kors, men for det nye menneske et kjærte åk, en lett byrde og en liflig hvile. Det kjødelige menneske vil gjerne ha ære, rikdom og gode dager. Den åndelige elsker ydmykhet og vil bære Kristi vanære. Alle vil være noe; men ingen vil lære å være intet. Det ene er Adams liv, det annet Kristi liv, men det å leve i sine synder, det er dog intet annet enn å leve i djevelen. Den som ikke har Kristus i seg, kan ikke være noen kristen eller et Guds barn. Hans tro er død. Bare hvis Kristus lever i deg her i tiden, vil du få leve med ham i evigheten. Og så lenge Adam hersker i deg, kan ikke Kristus leve i deg. «Dere er jo døde,» sier apostelen, «og deres liv er skjult med Kristus i Gud.» Kol 3:3.

*Fra «Den sanne kristendom»
Oslo 1931, Lutherstiftelsens forlag*